

NADJA VAN DRIEL

OMDAT
IK
VAN
JE
ROUW

 BERNE
UITGEVERIJ

INLEIDING

Ieder mens maakt van alles mee in dit kostbare leven.
Je mag leren, je ontwikkelen, liefhebben. Maar ook loslaten.

Dat loslaten is vaak het moeilijkste stuk.

Er is geen eensluidende manier voor rouw.

Iedereen verwerkt op een eigen manier, in een eigen tempo.

In dit boekje staan teksten, verhaaltjes en gedichtjes. Over allerlei vormen van rouw. Met de teksten hoop ik eenieder te ondersteunen die, in welke voor vorm dan ook, rouw kent. Daarnaast hoop ik ook uitdaging te bieden om zelf te schrijven.

Hopelijk motiveert het lezen van de teksten om eigen gedachten, mijmeringen en kronkels op te schrijven.

Tussen de verhaaltjes zijn lege bladzijdes om zelf te vullen.

Zo wordt het boekje eigen.

Ik hoop dat het troost biedt, waar het verdriet soms te groot is om te dragen. Of waar verdriet omslaat in boosheid, het een weg naar buiten mag vinden.

Het leven, maar ook de dood, is soms best pittig. Af en toe is het fijn gestimuleerd te worden om te kunnen janken, of om herkenning te vinden in verdriet of de zwarte humor die daar ook bij hoort. In dit boekje staan korte, op zichzelf staande teksten. Er is geen specifieke volgorde. Sla het open en lees.

En schrijf.

NADJA VAN DRIEL

LICHT

**ZAKT
IN HET DIEPST
VAN DE ZEE**

**GEDACHTEN
VERZONKEN**

**JIJ
DWAALT
MEE**

DUBBEL

Dat het leven voor jou te zwaar was,
wist ik stiekem allang.
Dat de eenzaamheid vooral bij jou hoogtij vierde, was ook bekend.
Maar je wist je zo goed aan te passen aan onze verlangens.
Je draaide overuren met jouw mooie, slimme hoofd
zonder ons daarover lastig te vallen.
De snelheid van het leven scheurde je voorbij.
Benen, te moe om je nog te dragen.
Armen, te zwaar om naar iemand uit te strekken.
Ogen die alles wel hadden gezien,
alleen nog wilden sluiten.
En daar zagen ze de binnenkant.
De rust die kon zijn en blijven.
Stilte.

Het stoppen van dat voortdurende hersengespinn.
Eeuwig slapend lig je in mijn gedachten.
Vredig rustend in een hoekje van mijn hart.
Je staat met mij op.
We gaan tegelijk naar bed.
En je leeft door in de herinnering
die ik dagelijks meedraag.
Ja, lieverd, nu moet ik leven voor twee.
Zie ik met vier ogen het knopje dat opent bij de eerste lentezon.
Veeg ik met vier handen herfstbladeren van onze stoep.
Verwonderd door de kleurenpracht van ieder seizoen.

VERRE ZEEËN **RUISEN**

VOETSTAPPEN VERDWIJNEN
IN DE BRANDING LANGS HET STRAND

GEDACHTEN
HOOFD IN DE WIND

DENKBEELDIG PAK IK JE HAND

BOMEN DIE HET BLAD LATEN GAAN,
WATER DAT ALSMAAR VERDERGAAT

ALLE HOOP LIGT IN BIJNA ONZICHTBARE DINGEN
DOORGAAN, DOORGAAN, **DOORGAAN,**

STOPPEN

BEZINNEN

JOUW GEZICHT
IN MIJN BREIN GEGRIJFT

HET WAS ALTIJD AL ZO

OMDAT IK VAN JE ROUW

ZWART

ZWART JASJE

ZWARTE JURK

ZWARTE DAG

ZWARTE GEUR

**GELUKKIG IS HET
MIJN LIEVELINGSKLEUR**

SLOTAKKOORD

Het is te accepteren.

Door aanzienlijk oeuvre en leeftijd bepaald.

Zo was het toch geen leven meer,
vond vooral thuiszorg (en andere verzorgenden).

Voor velen

duurde het concert te lang.

Gesprekken werden herhaald.

Verwarring, soms.

“Waar is mijn bril?”

“Nee hoor, de huissleutel hangt om uw nek.”

“Ga eens zitten.”

Gebiedende tonen van onrustige verplegers klonken uit de maat.

Presto moest dagelijks werk worden verzet.

Geen tijd voor praatjes, luisteren.

Stil keken de nog heldere ogen de wereld in.

Ogen die gehoord wilden worden.

Die respect verdienden, maar het zelden kregen.

Wanneer ze voor eeuwig sluiten komt het jammerende slotstuk
van nabestaanden.

Dat duurt nooit lang.

Dat wordt niet geaccepteerd.

In mijn herinneringen leeft vaak de gedachte
wat we samen hebben besproken.

En wat we samen voelden.

Wat we samen hoorden.

Een lange zuivere, warme toon.

JOUW HANDEN

Aderen gestold onder de verstilde huid
Eelt
Verhoord op de bekende plekken
Mijn warme hand op jouw koude
De linkerhand die me troostte bij verdriet
De rechter die schreef, verliet
Alles wat zij raakten
zullen mijn handen ook beroeren
Jij leeft verder in de toppen van mijn vingers

En soms

Heel soms

voel ik een briesje strijken

Een aai langs mijn gelaat

ZOUT

Ineens overvalt het me
Duwend prikt het zout zich naar buiten.
Gedachten gingen per ongeluk naar jou,
niet te stuiten.
Plotseling wil ik jouw hand voelen
en jouw ogen, rustend op mijn gezicht.
Vertellend dat alles goed is.

Maar jij bent er niet meer.
Dus ik sluit mijn prikkende ogen, doe ze dicht.
Deze momenten gaan voorbij.
Duren niet meer zo lang.
Ik kan er ook niet te lang bij stilstaan,
het leven gaat toch zijn gang.
Heeft verwachtingen.

Geen tijd voor eindeloos verdriet.
Eigenlijk wil ik dat ook niet.
Maar soms overvalt het me.
Soms is het er ineens.
Soms
Niet meer ieder uur.
Niet meer elke dag.